

นิยาย
รัก
ลิขิต
ฟ้า
ประทาน

夫君人臣后
君位极
4

เหวี่ยงเหอจิ้งจื่อ 维和粽子 เขียน
เบบั้นาคราช เปา

แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

"เจ้าก็ทำเกินไปหน่อยแล้วกระมัง เอาแต่ยั่วยวน ไม่สนใจจัดการให้เสร็จสิ้น..."

นางได้ยินเสียงลมหายใจ ไอร้อนเป่ารดใบหน้า เป็นกลิ่นกายของเขา
"ตัวเจ้าเองก็รู้ว่าพูดเช่นนั้นแล้วจะทำให้ข้าอยากทำอะไร" เขายังแฉง
การกล่าวโทษไว้เล็กน้อยอีกด้วย

พอเหลือล้นก็ถูกกล่าวโทษก็รู้สึกผิดเล็กน้อยจริงๆ แต่นางดิ่งสติ
กลับมาแล้วเอ่ยว่า "นี่ไม่ค่อยสะดวกจริงๆ"

ทั้งสองคนแค่นั่งอยู่ในรถม้า ตัวยังโยกไปมาอยู่เลย

"เหตุใดจะไม่สะดวก" ลู่อู๋โยวขยับเข้าใกล้อีกนิด ริมฝีปากราวกับใกล้จะ
แตะใบหูของนาง ยามเอ่ยปากเหมือนจะกรอกใส่หูของนางโดยตรง น้ำเสียง
ไม่กระจ่างใส แฉงความแสบแห้งเล็กน้อย "อีกครู่เจ้าสามารถนั่งบนตักข้า
ได้ เอามือพาดบนไหล่ข้า รถม้าโคลงเคลง ไม่นานว่าอาจจะประหัดแรง
เล็กน้อย..."

แนะนำตัวละคร

* ลู่ฉู่โยว

เด็กหนุ่มผู้มีดวงตาดอกท้อสะกดใจคน
ฉลาดเฉลียว คิดอ่านจับใจ มีวรยุทธ์แต่ปิดบังไว้
ภายใต้คราบบัณฑิตผู้สง่างามอ่อนแอ

* เช่อหลันจื่อ

เด็กสาวผู้มีรูปโฉมงดงามโดดเด่นเกินไปจนผู้คน
กล่าวขานกันว่าเป็นนารีตึงดูดภัย ภายนอก
ดูอบอุ่นบางอ่อนแอ แต่แท้จริงนางกล้าหาญมาก

* โจวหนิงอัน

ลูกพี่ลูกน้องฝ่ายมารดาของลู่ฉู่โยว ไม่ชอบ
เรียนหนังสือ ชอบวาดภาพ ช่างพูด ชอบ
กลั่นแกล้งลู่ฉู่โยว

* ฉากาน

องค์ชายสามแคว้นแปดตี้ที่ขึ้นชื่อว่าโหดเหี้ยม
อำมหิตที่สุด ทำทางดุตันดูน่ากลัว ก่อทบฏ
ที่แคว้นแปดตี้

สามสิบกว่าही การสร้างทำนบยังคงเป็นวิธี 'ใช้แรงน้ำเขาชะโคลดทราย
ระบายน้ำส่วนเกินกันน้ำท่วม' ของราชวงศ์ก่อน โดยพื้นที่มีดินตะกอนทับถม
จะยิ่งอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การทำการเกษตรมากขึ้น ถึงแม้ปริมาณ
งานก่อสร้างจะมาก แต่เป็นเรื่องดีที่ได้ประโยชน์มากมายในคราวเดียวจริงๆ

ลู่อูโยวนำคนไปสำรวจพื้นที่ริมฝั่งแม่น้ำอยู่พักหนึ่ง ส่วนงานของเขา
ในศาลมีเอกสารให้ช่วยทำแทนชั่วคราว

ผู้ช่วยหลังยังแปลกใจมาก ถึงแม้จะมีที่ปรึกษาช่วยงานชั่วคราวเช่นกัน
แต่สหายของลู่อูโยวผู้นี้ดูแล้วไม่เหมือนเท่าไรนัก

นางงดงามราวกับองค์พระโพธิสัตว์ คนที่มาแจ้งความถกเถียงกัน
ที่ศาลไม่ว่าจะเป็นชายหญิง คนชราคนอายุน้อย เห็นนางนั่งอย่างอ่อนโยน
อยู่ตรงนั้น แม้แต่คำถามก็พูดอย่างแผ่วเบา ทุกคนจึงต่างใช้น้ำเสียง
อ่อนโยนขึ้นโดยไม่รู้ตัว รู้สึกกระดากใจที่จะเถียงกันจนหน้าดำหน้าแดง
ราวกับกลัวว่าจะรบกวนการหายใจของเทพธิดา

ในตอนแรกเธอหลังจื่อรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง บังคับให้ตนเอง
สงบสติลง แต่ไม่นานนางก็ค่อยๆ ปรับตัวได้ สามารถนั่งอยู่ตรงนั้นได้อย่าง
สงบนิ่ง ทนรับสายตาของทุกคน สอบถามรายละเอียดคดี หรือให้คำแนะนำ
การจัดการลงโทษ อย่างไรเสียเจ้าหน้าที่ในศาลก็ค่อยๆ ถูกเปลี่ยนเป็น
คนของลู่อูโยวแล้ว

ขุนนางราชสำนักที่แท้จริงจะมีระดับชั้น มีชุดขุนนาง และ
มีเอกสารรับตำแหน่งจากราชสำนัก แต่เจ้าหน้าที่เล็กๆ อย่างเช่นทหาร
หรือเจ้าหน้าที่แรงงานในศาลนี้ไม่ต้องมี โดยทั่วไปขุนนางท้องถิ่นสามารถ
แต่งตั้งเองได้

เดิมทีก็ไม่มีใครคอยดูแลเรื่องงานอยู่แล้ว ผู้ช่วยหลังก็หัดตาข้างหนึ่ง

เอื่อหลันจื่อถึงขั้นยังดูแลห้องเก็บเอกสารสำคัญในศาลอีกด้วย เอกสารติดต่อกับทางบัญชีต้องผ่านนางทั้งหมด

หลังจากเอื่อหลันจื่อทำงานเสร็จยังคิดจะกินอาหารมากสักนิด

เนื้อแพะย่างครึ่งกิโลอร่อยมากจริงๆ นางไห้ววานชิงเยี่ยไปหาเครื่องเทศและลูกสมอที่คล้ายกันมา ทั้งยังให้ซื้อเนื้อแพะมาอีกด้วย ก่อนจะสอบถามแม่ครัวในที่ว่า การ จากนั้นก็พับแขนเสื้อ ใส่ผ้ากันเปื้อน แล้วหันๆ สับๆ อยู่ในครัวของที่ว่าการ

หลังจากจัดการเนื้อเสร็จแล้วก็ใช้แท่งเหล็กเสียบเนื้อ ตั้งแท่นย่าง แล้วนำเนื้อไปย่างบนกระถางไฟ

ไม่นานก็มีกลิ่นหอมโชยออกมาจากลานชั้นในของเรือนพักขุนนาง เอื่อหลันจื่อนั่งอยู่ข้างกองถ่าน ผิงมือที่แดงเล็กน้อย ขววจื่อที่ช่วยเป็นลูกมือให้นางก็อดรอนทนไม่ไหวจนต้องเข็ดน้ำลาย พุดด้วยสีหน้าแฝงการรอคอย

"ท่านเขยเมื่อไรจะกลับมาเจ้าคะ"

เอื่อหลันจื่อคำนวณจากหลายวันก่อนหน้า "น่าจะเป็นยามโหยงหรือยามชวีกระมัง"

นางย่นเนื้อที่ย่างเสร็จแล้วหนึ่งแท่งให้ขววจื่อ นางคิดว่าน่าจะทำได้ อีกหลายชิ้น ลองดูว่าจะอร่อยหรือไม่

เวลานี้ลมสงบและไม่ถือว่าหนาวเกินไป นางสวมชุดกระโปรงงามตัวหนา ร่างกายถูกไฟอังจนอบอุ่น ยามเงยหน้าขึ้นก็เห็นเมฆลอยเอื่อยบนท้องฟ้า ไม่มีความมืดครึ้ม ใจนางสงบมากเช่นกัน เกิดความรู้สึกเบิกบานของการมีเวลาว่างจากงานยุ่ง ถึงขั้นบิตขี้เกียจ อยากจะเอนพิงเสียดตรงนั้น

ใจหนึ่งอันตามกลืนมา "อ๊ะ พี่สะใภ้ ข้าชิมได้หรือไม่"

เด็กหนุ่มผู้นี้บางครั้งก็ตามลู่ลือโยวไปดูที่ริมแม่น้ำ แต่ส่วนใหญ่

จะถูกจัดให้ไปเรียนหนังสือ พอได้ยินว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องของลู่หยวน ก็มีบัณฑิตจำนวนไม่น้อยเสนอตัวมาบรรยายตำราให้เขาทันที แต่ตัวเขาเอง น่าจะไม่ค่อยมีความสุขนัก

เฮ้อหลังจืดชืดที่ว่างให้อีกฝ่ายเล็กน้อยแล้วพูดตามจริงว่า "แต่ข้า เพิ่งจะเป็นครั้งแรก ยังไม่มั่นใจว่ารสชาติดีหรือไม่"

โจวหนิงอันขยับไปนั่งลงแต่โดยดีแล้วยื่นมือไปหยิบแท่งเหล็กเสียบเนื้อ "โอ้ย ร้อนมาก! ชัด..."

เขาลูบตึงหูหลางมองไปโดยรอบแล้วหยิบผ้าเช็ดโต๊ะผืนหนึ่งขึ้นมา ถูมือ หยิบเหล็กเสียบแล้วเป่าเนื้อให้เย็น ไม่นานก็กินจนปากเต็มไปด้วย น้ำมัน ทั้งยังพูดประจบเนียนยอ

"อร่อย! พี่สะใภ้ถ่อมตัวเกินไปแล้ว!"

"เจ้ามั่นใจว่าอร่อยจริงหรือ"

"แน่นอน!" โจวหนิงอันพูดเสียงทุ้มต่ำว่า "ชีวิตพี่ชายช่างมีความสุขจริงๆ ข้าว่าท่านไม่ต้องเก็บไว้ให้เขาดีหรือไม่"

เฮ้อหลังจืด "...?"

"ข้ากำลังโต มีเท่าไรก็กินเท่านั้น! อย่างไรก็ตามเสียเขาตัวโตถึงเพียงนั้นแล้ว น่าจะไม่ต้องใช้..."

เฮ้อหลังจืดจืดไม่ได้ที่จะเอ่ยว่า "เจ้าเป็นน้องชายเขาจริงๆ หรือ"

"ใช่แน่นอน แต่ข้าเสแสร้งไม่เก่งเหมือนพี่ชาย ท่านไม่รู้หรือว่า ตอนที่เขาเพิ่งเข้ามาในจวนของพวกเรา เขาเรียกได้ว่าเป็นคนที่จามส่งสุภาพอ่อนโยน ทำให้ญาติฝ่ายหญิงทุกคนในจวนหลงใหลกันหมด ต่างคิดว่าเขามีชาติกำเนิดยากจน การที่จะได้เรียนหนังสือนั้นไม่ยากนัก ซ่อนหางไว้ อย่างมิดชิดมาก ต่อมา..."

จังหวะนั้นลู่ไอวก้าวเข้าประตูใหญ่มาพอดี เขาได้กลิ่นหอมของเนื้อย่างที่ลอบอบวอล จากนั้นก็ได้ยินคำพูดใส่ร้ายตนเอง เขาจึงยกตัวเด็กเลวที่กินจนปากเต็มไปด้วยน้ำมันแล้วโยนออกไปทันทีโดยไม่คิดอะไร

หญิงงามด้านข้างกลับนั่งถือเหล็กเสียบอยู่ข้างกระถางไฟด้วยสีหน้าไร้เดียงสาแล้วถามเขาว่า "จะมาลองชิมหรือไม่"

ชายกระโปรงของนางติดพื้น สองขาเรียวยาวพับไปด้านหลัง แม้จะเป็นฤดูหนาว รูปร่างของนางก็ยังคงดึงดูดใจ

ลู่ไอวกู้สีกองงอยอยู่ครู่หนึ่ง ไม่ค่อยแน่ใจว่านางต้องการให้เขาชิมอะไรกันแน่

โชคดีที่เขาตัดสินใจกลับมามีอย่างรวดเร็วแล้วเอ่ยว่า "รอข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน"

เฮอหลันฉือพยักหน้าพลางตอบรับ "อืม"

ลู่ไอวกเพิ่งกลับมาจากริมทำนบ รองเท้าเต็มไปด้วยดินโคลน ชายเสื้อสีเข้มก็มีดินโคลนติดเล็กน้อยเช่นกัน ตัวเต็มไปด้วยฝุ่นผง ระยะเวลาที่เขามักจะมีสภาพเช่นนี้ เวลาที่ลำบากจริงๆ จะไม่พานางไปด้วย

หลังจากลู่ไอวเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ ล้างมือแล้วมานั่งลง เฮอหลันฉือยังคงดูสบายอารมณ์อย่างมาก เท้าข้างหนึ่ง รอเขามาลิ้มรส

ลู่ไอวกลืนเนื้อลงไป จากนั้นก็เอ่ยว่า "เจ้าขโมยวิชาได้เร็วเกินไปแล้วกระมัง"

เฮอหลันฉือยิ้มจนตาคอโค้งเล็กน้อย "เพราะข้า..." นางคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยต่อ "ฉลาดมากเหมือนกัน"

"เหตุใดจ้ะ? เจ้าจึงภูมิใจเช่นนั้น"

เฮอหลันฉือลดมือลง จัดชายกระโปรงแล้วกล่าวว่า "แค่จู้ ก็รู้ลึกว่า

สิ่งที่ข้าทำได้มีมากมาย เมื่อก่อนก็ไม่เคยคิดว่าจะทำได้"

ดูเหมือนอยากทำอะไรก็สามารถทำได้จริง ๆ

ลู่ฮุยเข็ดมือพลางเอ่ยขึ้น "นั่นเป็นเพราะเมื่อก่อนเจ้าไม่มีโอกาสเท่านั้นเอง ไม่ใช่เจ้าทำไม่ได้ โลกนี้ไม่ถือว่ามีความยุติธรรม มีเรื่องมากมายที่ตั้งแต่เกิดมาก็ถูกกำหนดไว้แล้ว ถ้าเซียวหนานสวีไม่ได้เกิดในราชวงศ์ข้าคงไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาเลยแม้แต่บ่อย ครอบครัวยากจนทำได้เพียงเรียนหนังสือ พระประยูรญาติที่มีความดีความชอบแต่งตั้งตำแหน่งได้ นี่ไม่มีเหตุผลเลย แต่ยี่ตี่ที่มีการสอบเคอจี้ ขอเพียงมุ่งมั่นและมีความสามารถมากพอ แม้จะเป็นเพียงคนธรรมดาก็สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ แต่ว่า..."

เขาวางมือลง "สตรีนั่นไม่เหมือนกัน ตอนนั้นที่สำนักศึกษาเจียงหลิวมีคนจำนวนไม่น้อยที่ความรู้เทียบเจ้าไม่ได้ แต่ต่างก็ทยอยสอบผ่าน และมีคนที่ได้เป็นขุนนาง ต่อให้อำนาจจะเทียบเท่าองค์หญิงใหญ่สวีวินหยางอยู่ข้างกายรัชทายาทได้ แต่เรื่องในราชสำนักยังคงไม่สะดวกจะยื่นมือเข้าแทรกได้โดยตรง ต้องยืมมือผู้อื่น ยังไม่ต้องพูดถึงสตรีคนอื่น ๆ เลย"

เธอหันจ้องตตะลึงไปครู่หนึ่งเช่นกัน

เรื่องที่ลู่ฮุยพูดนางรู้มานานแล้ว นี่เป็นจุดที่นางเคยรู้สึกยอมไม่ได้ในอดีตเช่นกัน ดูเหมือนไม่ว่าจะพยายามเพียงใด ชีวิตของนางก็ทำได้เพียงออกเรือนช่วยสามีเลี้ยงดูบุตร เรียบง่ายชนิดที่มองปราดเดียวก็ถึงปลายทางแล้ว

ที่อาจจะแตกต่างกันก็มีเพียงนางแต่งงานกับคนที่ให้เกียรติและเคารพภักตนางหรือแต่งงานกับคนที่เห็นนางเป็นของเล่นเท่านั้น

นางค้นรณหาเส้นทางที่สามไม่ได้เลย

ลู่ฮุยพูดอีกว่า "แต่ภายในขอบเขตความสามารถของข้า ขอเพียงเจ้ามีความสามารถเพียงพอ เจ้าจะทำอะไรก็ได้"

เขาพูดอย่างไม่ใส่ใจนัก ถึงขั้นพูดจบยังหยิบเนื้ออย่างอีกหนึ่งแท่ง
 ปล่อยให้เธอหันข้อสงสัยว่าที่เขาเช็ดนิ้วมือเมื่อครู่หมายความว่าอย่างไร
 กลิ่นหอมฉุนไขมันกระจายไปทั่ว เสียงมันแตกดังเบ๊ยะปะวะ
 เธอหันข้อเองก็ถือเนื้อไว้หนึ่งแท่ง กัดไปสองคำก็พูดเพิ่มพ้ำว่า
 "เจ้าดีต่อข้าเกินไปแล้วกระมัง..."

ลู่อิวกินเนื้ออีกหนึ่งชิ้นอย่างสบายใจแล้วเอ่ยขึ้น "ก็ข้าแต่งด้วยแล้ว..."
 ได้ยินเขาพูดเช่นนั้นเธอหันข้อก็วางเหล็กเสียบเนื้อลง "ถ้าเจ้าแต่งงาน
 กับคนอื่นแล้ว ก็..."

ที่ผ่านมาเธอหันข้อคิดถึงเรื่องนี้บ่อยมาก คิดว่าในเมื่อมาแล้วก็อยู่ที่นี้
 อย่างสบายใจ ทั้งหมดนี้ส่วนกลายเป็นเรื่องจริงแล้ว ไปคิดถึงการสมมติหรือ
 ตั้งแง่อะไรเหล่านั้นย่อมไม่มีความหมายอันใดเลย นางแต่งงานกับลู่อิวแล้ว
 ไม่มีทางเป็นคนอื่นได้

ตอนนั้นนางกับลู่อิวก็ค่อยๆ สนิทกันมากขึ้น ไม่มีการแต่งงานที่ตักทวนนี้
 อีกแล้ว

แต่อย่างไรที่มาก็ไม่ถูกต้อง ไม่ได้ใคร่ตรองอย่างถี่ถ้วน
 หากเชียวหนานสวีนวางยาคนอื่น หากคือนั่นคนที่มาเจอกับลู่อิว
 เป็นหญิงอื่น เขาจะแต่งงานกับอีกฝ่าย และทุ่มเทแรงใจแรงกายปกป้อง
 อีกฝ่ายทุกอย่างเช่นนี้หรือไม่

หลังจากครุ่นคิดครู่หนึ่งเธอหันข้อก็รู้สึกพูดอะไรไม่ออกเล็กน้อย
 นางเริ่มรับรู้ถึงการหาปัญหาใส่ตัวขึ้นมาแล้ว

ลู่อิววางแท่งเหล็กลง ทันใดนั้นก็หันหน้ามามองนางแล้วเอ่ยว่า
 "ในที่สุดเจ้าก็เริ่มใคร่ครวญถึงเรื่องนี้แล้วหรือ"

เธอหันข้องุนงงเล็กน้อย "...?"

ลู่อิวเปลี่ยนเรื่อง หางต่ายปรากฏรอยยิ้มออกมาเล็กน้อย "ตอนนั้น
เจ้าตอบว่าอย่างไรนะ 'แต่ว่าเป็นเจ้าแล้วนี่ หาใช่คนอื่น'"

เฮ้อหลั่นจื่อถอนใจ "เจ้าไม่ต้องความจำดีถึงเพียงนี้ก็ได้! ถือเสียว่า
ข้าไม่ได้ถามนะ!"

"เช่นนั้นไม่ได้ ข้ายังคิดว่าเจ้าจะเป็นดังดาบหอกฟันแทงไม่เข้า มีทิว
คือจริง" เสียอีก"

เฮ้อหลั่นจื่ออดไม่ได้ที่จะพูดว่า "นี่พูดถึงตัวเจ้าเองมิใช่หรือ"

ลู่อิวมองนางด้วยแววตาสีคล้ำ "ไม่เช่นนั้นเจ้าคิดว่าตอนนั้น
ข้าสับสนเรื่องอะไร เฮ้อหลั่นจื่อ เจ้าไม่มีหัวใจ"

นี่เป็นคำกล่าวหาไร้สาระอะไร

นางเอ่ยขึ้นว่า "ถ้าไม่มีหัวใจข้าคงตายไปแล้ว"

ลู่อิวหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดนิ้วมือทีละนิ้วอีกครั้ง หลบตาลงแล้ว
กล่าวว่า "แกล้งโง่"

เฮ้อหลั่นจื่ออดทนทนไม่ไหว "เจ้ากินหนึ่งแท่งแล้วเช็ดนิ้วมือหนึ่งครั้ง
เช่นนั้นไม่เห็นบ่อยบ้างหรือ..."

"เจ้าเปลี่ยนหัวข้อสนทนาชัดเจนเกินไปหน่อยนะ" ลู่อิวเข็ดอย่างช้าๆ
"ถ้าคิดว่าข้าดีจริง ลองใคร่ครวญอย่างอื่นนอกจากเตียง..."

ยังพูดไม่ทันจบใจหนึ่งอันที่อยู่ตรงประตูก็ยื่นศีรษะออกมา พูดด้วย
น้ำเสียงเศร้าสลดว่า "พี่ชาย ข้าไม่พูดจาเหลวไหลแล้ว ท่านแบ่งให้ข้า
อีกสองแท่งเถอะ ข้ายังกินไม่อิ่มเลย..." เวลานี้เด็กหนุ่มดูแล้วน่ารักเป็นพิเศษ

จากนั้นไม่นานก็กลายเป็นสามคนนั่งอยู่ข้างกระถางไฟ อย่างนี้ไปพลาง
กินไปพลาง

ภาพเหตุการณ์นี้ให้ความรู้สึกอบอุ่นกลมเกลียวกันอย่างน่าประหลาด

โจวหนิงอันกินของคนอื่นปากก็อ่อน พุดชมอีกยกใหญ่ สุดท้ายยังพุดอีกหลายประโยค "จริงสิ ได้ยินว่าที่หรงโจวนี้ยังมีอาหารที่เรียกว่า 'น้ำแกงโบราณ'* รับวัฒนธรรมมาจากเป่ย์ตี้ เอาเนื้อพะหันเป็นชิ้นบางๆ ลวกในหม้อที่กำลังต้มอาหารปารีสเลิศ กินไปลวกไป ยังมีน้ำจิ้มด้วย..." เขาพุดไปพุดมาน้ำลายก็ไหลลงมามากครั้ง

ลู่ฉวียาวพุดอย่างไม่ใส่ใจ "เจ้ามาช่วยหรือว่ามาขอข้าวกิน..."

เฮ้อหลันฉือกลับครุ่นคิดแล้วเอ่ยว่า "ยังมีอาหารเช่นนี้ด้วยหรือ ครั้งหน้าข้าจะลองไปถามดู"

โจวหนิงอันเมินลู่ฉวียาวแล้วเอ่ยว่า "พีสะไ้ดีจริง! คนงามจิตใจดี! ภายนอกภายในเป็นเช่นเดียวกัน!"

ความหมายนอกเหนือคำพุดนั้นชัดเจนเป็นพิเศษ

ลู่ฉวียาวขำเสียงมองเด็กหนุ่มอย่างเอ็นดูแล้วเอ่ยเตือน "ระวังคำพุดด้วย"

ถึงแม้เฮ้อหลันฉือจะรู้ว่าเป็นเพราะลู่ฉวียาวมีความสัมพันธ์อันดีกับครอบครัวจึงได้ทำเช่นนี้ แต่นางยังคงพยายามจะลองพุดให้หนุ่มवलลง

"แต่ 'น้ำแกงโบราณ' นี่ฟังดูแล้วทำทางจะนำกินมากนะ"

โจวหนิงอันรีบพุดส้าทับ "ถูกต้อง! ได้ยินว่ารสชาติดีมาก..."

สองคนคนหนึ่งร้องคนหนึ่งรับ

ลู่ฉวียาวดีดศีรษะเจ้าเด็กบ้าแล้วพุดกับเฮ้อหลันฉือ "เขาเป็นบุตรชายเจ้าหรือ เจ้าจึงรักเอาใจเขาถึงเพียงนี้"

เฮ้อหลันฉือ "...?"

โจวหนิงอันกุมศีรษะ หลบไปข้างกายเฮ้อหลันฉือแล้วทำเป็นไม่รู้ยังอาย เข้าสู่บทบาทอย่างรวดเร็ว "ท่านแม่ ท่านพ่อเขารังแกข้า!"

* น้ำแกงโบราณ หรือกู่ต่งกิง เป็นชื่อเรียกโบราณของหม้อไฟจีน หากใส่อาหารลงในน้ำเดือดจะเกิดเสียง 'กู่ต่ง' ซึ่งออกเสียงคล้ายคำที่มีความหมายว่าโบราณ เป็นอาหารเลิศรสที่มีมาอย่างยาวนานของจีน

เฮ้อหลันจื่อพูดอย่างลำบากใจ "...เจ้าตัวโตเกินไปแล้ว"

ข้าให้กำเนิดไม่ได้จริงๆ

ลู่ฮุ่ยโวยลูกขึ้นคว่ำตัวเขา "กินพอแล้วก็กลับไปอ่านหนังสือ 'ตำรามหาศาสตร์'* ท่องถึงบทที่เท่าไรแล้ว ไม่เช่นนั้นข้าก็ไม่ถือที่จะให้เจ้าได้รู้ว่าจะไรคือกำเนิดลูกกตัญญูภายใต้กระบองไม้เดียว"

โจวหมิงอันพูดขัดขึ้น "ข้าไม่ท่องหนังสือ! ท่านโหดร้ายมาก! เลือดเย็นไร้ปรานี! ท่านแม่ช่วยข้าด้วย!"

ช่วงเอะ

เฮ้อหลันจื่อทำได้เพียงถอนใจแล้วหยิบเนื้อย่างชิ้นมาอีกหนึ่งแท่ง ลานหลังบ้านของพวกเขาก็บินสุนัขกระโดดควนวายขึ้นทุกทีแล้ว

ลู่ฮุ่ยโวยอยู่ทางนี้คุ้นกับการชูดขยายแม่น้ำสร้างทำนบ ทางนั้นยังต้องทลายวังใจต่อไป พรรคซังซานถูกเขากำราบไปกว่าครึ่ง ยังมีพรรคท้องถิ่นอีกสองพรรค

วันที่ไปพรรคอีกแห่ง เขานั่งรถม้า แทบจะเดินทางไปตามลำพัง

เฮ้อหลันจื่อไม่วางใจ ยังคงตามเขาไปด้วยแล้วรออยู่หน้าประตูหมู่บ้าน

"สองแคว้นทำสงครามกัน ไม่มาทูตที่มาเยือน ข้ามีความจริงใจเต็มเปี่ยม ต่อให้เจรจาล้มเหลวก็ไม่ถึงขั้นลงไม้ลงมือ ถ้าจะลงไม้ลงมือจริง..."

ลู่ฮุ่ยโวยน้ำเสียงเป็นปกติ "ก็ไม่แน่ว่าจะสู้ไม่ชนะ"

เฮ้อหลันจื่อ "...?"

"ท่านพ่อข้าในอดีตทำสงครามสามวันสามคืนยังไม่ล้มลงเลย ข้าทนสักวันสองวันคงไม่เป็นปัญหาใหญ่อะไร" พุดจบเขาก็พลิกเปิด

* ตำรามหาศาสตร์ หรือตำราต้าเสวี่ เป็นหนึ่งในสี่ตำราของลัทธิขงจื๊อ (ขงจื๊อ) กล่าวถึงแนวคิดการฝึกฝนตนเอง การปกครองครอบครัวและบ้านเมือง

ชายชุดขนนางลงจากรถม้า

เทียบกับประตูหมู่บ้านที่น่าเกลียดของพรรคชังชาน พรรคคือหย่งดูแล้ว
เข้าท่ากว่ามาก หน้าประตูมีคนเฝ้ายาม มีคนลาดตระเวน แทบจะเหมือน
เมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง

ลู่ฮุยไม่ได้นำผู้ติดตามไปด้วยแม้แต่คนเดียว รูปร่างของเขาสูงโปร่ง
ผมเฝ้าไม่ยุ่งเหยิงแม้แต่บ่อย ชุดขนนางสีเขียวเข้มที่เรียบร้อยขับให้เขา
ดูหล่อเหลา งามสง่าโดดเด่น แวดตาสงบนิ่งมุ่งมั่น รวากับมีพลังที่ทำให้
คนเชื่อถือได้ แต่ยังดูสุขุมยิ่งกว่า

จับพลันนั้นเขาดูมีความแตกต่างเล็กน้อยกับจิ้งหยวนที่เพิ่งได้รับ
ความภาคภูมิใจในความสำเร็จคนนั้น

เสื้อหลังจื่อเหม่อลอยไปเล็กน้อย

หลังจากลู่ฮุยแจ้งเรื่องแล้วก็ถูกรับตัวเข้าไป ประมุขพรรคคือหย่ง
เป็นชายหนุ่มในชุดบัณฑิตที่งามสง่า ผู้ที่ยืนอยู่ด้านข้างคือกุนซื่อของเขา
แต่งกายเหมือนบัณฑิตเช่นกัน

ก่อนที่ลู่ฮุยจะแจ้งจุดประสงค์การมา คนทั้งสองก็คำนับเขาแล้ว
เอ่ยว่า "ได้เฝ้าสู่คุณธรรมสูงส่ง วิงวอนเพื่อราษฎร ข้าอยู่ชายแดนได้ยืนยาว
เช่นกัน"

ลู่ฮุยคำนับตอบแล้วเอ่ยว่า "มิกล้ารับ"

"ครั้งนี้มาจากเมืองหลวง ยังคิดว่าได้เฝ้าสู่จะหมดอาลัยด้วยเรื่องนี้
คิดไม่ถึงว่าได้เฝ้าสู่มาถึงหวังโจยังไม่มีถึงปณิธานผดุงความยุติธรรม ทำให้
พวกข้านับถือจริงๆ วันนี้ยังเสี่ยงอันตรายมาตามลำพัง ไม่รู้ด้วยเรื่องใด"

คำพูดเป็นมารยาทเช่นนี้ลู่ฮุยรับมือเก่งที่สุด แต่สามารถเจรจาได้นับว่า
ตัดความยุ่งยากได้มากมาย หลังจากทักทายกันแล้วเขาก็เริ่มพูดจาจะฉาน

อย่างมีเหตุผล

เริ่มตั้งแต่แผนการขูดขยายแม่น้ำและสร้างทำนบ ไปจนถึง การทำการค้า พัฒนาพื้นที่เพาะปลูก ปรับปรุงประเพณีท้องถิ่น และ เปิดปัญญาผู้คน วาดชนมเียะขึ้นใหญ่กว่าที่ไปขอเงินก่อนหน้านี้ แน่หนอนว่า ภายได้สถานการณ์เช่นนี้ หากยังมีพรรคโจรอยู่จะไม่เป็นผลดีต่อการพัฒนา ห่วงใจ ลู่ฮุยยังเกลี้ยกล่อมให้พวกเขากลับใจเป็นคนดีเช่นกัน

คนทั้งสองฟังจบก็ตกใจเช่นกัน คิดไม่ถึงว่าลู่ฮุยจะมีความทะเยอทะยานใหญ่โตถึงเพียงนี้ มองไม่เห็นความไม่พอใจจากการถูกลดตำแหน่งแม้แต่น้อย แต่กลับเหมือนเพิ่งถูกเลื่อนตำแหน่ง ต้องการแสดงฝีมือครั้งใหญ่

ประมุขพรรคคือหย่งครุ่นคิดครุ่นหนึ่งจึงเอ่ยว่า "เรื่องนี้อาจต้องปรึกษากับเหล่าพี่น้องในพรรค ไม่สามารถตัดสินใจเองได้ ขอได้ทำลู่ฮุยด้วย แต่ครั้งหน้าข้าจะไปเยี่ยมเยียนยังที่ว่าการเมืองสุยหยวนด้วยตนเอง ไม่ต้องรบกวนให้ได้เข้าสู่มาเองแล้ว"

เพราะเหตุนี้จึงกล่าวกันว่าคนเรียนหนังสือย่อมดีกว่า

ขณะที่ลู่ฮุยกำลังคิดก็ได้ยินขุนซื่อผู้นั้นเอ่ยว่า "น่าเสียดายที่ตอนนี้ไม่อยู่ในช่วงแผ่นดินรุ่มรวย น่าเสียดายได้เท่าลู่"

ลู่ฮุยเลื่อนสายตาลึกนัย ค่อยสังเกตรอบอย่างได้จึงพูดด้วยรอยยิ้ม "ในยามสงบชาวบ้านมักจะมีชีวิตที่ดีกว่ายามรุ่มรวย และจากที่ข้าเห็นเมื่อครู่ ในพรรคของทั้งสองท่านแม้จะดำเนินการได้ไม่เลว แต่คิดจะเอาตัวรอดในยามรุ่มรวยยังคงดูไม่เพียงพอไปสักนิด"

ขุนซื่อพูดด้วยรอยยิ้มเช่นกัน "ดังนั้นข้าจึงกำลังรู้สึกเสียดาย ได้เท่าลู่ มีความกล้า มีแผนการ กลับต้องเจอกับช่องใต้ไม่เอาไหน ต้องมาอุดลู่อยู่ที่นี่

ถ้าแผ่นดินรุ่มรวย ไม่น่าว่า..." เขาชะงักไปเล็กน้อย

ลู่อิวหัวเราะออกมาจริงๆ "ความทะเยอทะยานของพวกเขาไม่น้อยเลย แต่ตอนนี้ข้าไม่มีความคิดเช่นนั้น นั่นเป็นเรื่องที่ยุ่งยากเกินไปจริงๆ และคนเป็นสองได้มีภาระผูกพันกว่าคนเป็นขุนนางมาก แบกอะไรไว้บนบ่ามากเกินไป ยิ่งสูงยิ่งหนาว กลายเป็นคนที่โดดเดี่ยว มีชีวิตที่ลำบากยิ่งนัก"

เฮ่อหลันจื่อรออยู่ข้างนอกอย่างอกสั่นขวัญแขวน กลัวจริงๆ ว่าลู่อิวจะบุกทะลวงออกมา เช่นนี้นางต้องคิดหาทางรับมือไป จะเป็นตัวถ่วงเขาไม่ได้

ขณะที่กำลังคิดก็เห็นลู่อิวถูกคนส่งออกมาอย่างนอบน้อม ในมือยังถือปลาไว้สองตัวอีกด้วย

รอเขาเดินมาถึง เฮ่อหลันจื่อจึงค่อยพลิกเปิดม่านร่มผ้า ยืนศีรษะออกไปตามอย่างสงสัย "นี่คืออะไร"

ลู่อิวพูดอย่างรังเกียจ "ปลาตองตากแห้ง สินค้าเฉพาะถิ่นของห้วงโจว พวกเขาบอกว่าจะให้ข้าจากไปมือเปล่าไม่ได้ จึงมอบของให้ข้าเล็กน้อย"

เฮ่อหลันจื่อหมดคำพูดไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยว่า "พวกเจ้าเจรจากันเป็นอย่างไรว่าง"

"นับว่าราบรื่น" ลู่อิวยื่นปลาที่มีกลิ่นคาวกระจายออกมาให้คนอื่นก้าวขึ้นร่มผ้าแล้วพูดเสียงเบาว่า "ก็แค่ก่อนจากมายังขย่งให้ข้าก่อนนุอีกด้วย"

เฮ่อหลันจื่อ "...???"

ลู่อิวจับจ้องนางแล้วเอ่ยถาม "เจ้าอยากเป็นสองเฮาหรือไม่"

เฮ่อหลันจื่อส่ายหน้าอย่างรวดเร็วด้วยความตื่นกลัว จับไหล่ของลู่อิวแล้วกล่าวว่า "เจ้าสงบสติสัณนิตเถอะ"

ลู่ฮุยอวตตะแขนของนาง เป็นสัญญาณให้นางสบายใจ "ข้า
ถามไปอย่างนั้นเอง เจ้าวางใจได้ ข้าปฏิเสธไปแล้ว แค่ว่าพวกเขาก็พ้นคน
อย่าว่าแต่เมืองหลวงเลย ถ้ากองทหารหลักหวั่นใจคิดจะยกทัพมา
หลายวังใจจริง พวกเขาก็ต้านไม่ไหวเช่นกัน แต่เพราะกำลังวุ่นวายกับ
การเตรียมป้องกันแปดปี ไม่ว่างจะจัดการพวกเขาเท่านั้นเอง"

เฮ้อหลันจื่อชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยถาม "เหตุใดเจ้าจึงดูเหมือน
เคยใคร่ครวญเรื่องนี้มาก่อนจริง?"

ถึงแม้การที่เธออยู่ห่างๆ แล้วขอหาเรื่องใส่ตัวนั้นไม่ใช่เรื่องที่เพิ่ง
เกิดขึ้นในวันสองวันนี้ก็ตาม

"เพียงใคร่ครวญเล็กน้อยเท่านั้น ถ้ามีวิธีการก่อกบฏอย่างสันติได้
ข้าก็ใช่ว่าจะไม่สามารถ...แน่นอนว่าตอนนี้แผ่นดินสงบผู้คนปลอดภัย
ก็ช่างเถอะ แม้เซียวไหจู่จะแก้แค้นส่วนตัว ลดตำแหน่งและส่งข้ามาที่นี่
แต่อย่างเช่นบิดาเจ้าที่เป็นขุนนางมาได้นานหลายปีถึงเพียงนั้น เซียวไหจู่
ก็ยังนับว่าอยู่ห่างจากฮ่องเต้โง่เขลาระยะหนึ่ง แต่ถ้าเซียวหนานสวิน
สืบทอดตำแหน่งก็พูดได้ยากแล้ว...ตระกูลของลี้ชื่อเป็นใหญ่จึงจะเป็นภัยร้าย
ถึงเวลานั้นได้หล้าก็จะกลายเป็นอริใจในอดีตไปหมด"

เฮ้อหลันจื่อก้มหน้าครุ่นคิดสักครู่เช่นกัน

"ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง..." เฮ้อหลันจื่อพูดอย่างช้าๆ "ถ้าเขายังมีใจต่อข้า
ข้าไปลอบฆ่าเขาก็ไม่ว่าจะทำไม่ได้"

"...???" ลู่ฮุยอวตตะงันไป ก่อนจะพูดอย่างมีสติว่า "ขอแนะนำให้เจ้า
สงบสติสัณนิทเช่นกัน"

เฮ้อหลันจื่อใช้คำพูดเดิมของเขาตอบว่า "เพียงใคร่ครวญเล็กน้อย
เท่านั้น! เรื่องข้านี้ไม่แน่ว่ายังง่ายกว่าเล็กน้อย"

ลู่ฉิวจวนคำพูดอย่างหาได้ยากไปในพริบตา ยื่นมือไปขยี้ผมของนาง ก่อนจะเอ่ยว่า "พวกเราใช้ชีวิตของตนเองอย่างสงบดีกว่า บุตรชายยังอยู่ที่บ้านรอเจ้ากลับไปทำน้ำแกงโบราณอยู่นะ อ้อจริงสิ ปลาดองตัวนั้นเก็บไว้ให้เขาได้พอดี เสริมสร้างร่างกาย"

เฮ่อหลันจื่อ "..."

อย่าทำตัวเป็นพ่อคนอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติเช่นนี้ได้หรือไม่

คนในครอบครัวของลู่ฉิวจวนที่เฮ่อหลันจื่อเคยพบมีจำกัด ที่เคยติดต่อกิลล์ซิดค่อนข้างมากก็มีเพียงน้องสาวอย่างฮวาเว่ยหลิง แต่ในช่วงที่โจวหนิงอันก่อเรื่องวุ่นวาย นางยังรับรู้ได้จริงๆ ว่าไม่ใช่ครอบครัวเดียวกัน ไม่เข้าประตูเดียวกัน

โจวหนิงอันเรียนหนังสือไม่เก่ง แต่ฝีปากเฉียบคม ถึงแม้ทุกครั้งจะถูกลู่ฉิวจวนบรมจนร้องโวยวาย แต่รบแพ้หลายครั้งก็ยังสู้ต่อ ถึงตายก็ไม่ยอมปรับเปลี่ยน มีกลิ่นอายของผู้ที่ยึดมั่นในความคิดของตนเอง แท้จริงแล้วน่านับถือมาก

เฮ่อหลันจื่ออดไม่ได้ที่จะครุ่นคิดแล้วเอ่ยว่า "ตอนยังเด็กเจ้าก็เป็นเช่นนี้หรือ"

ลู่ฉิวจวนรู้สึกเหมือนถูกล่วงเกินเล็กน้อย "ถ้าข้าเป็นเหมือนเขา ตอนเด็กคงถูกตีตายไปนานแล้ว"

"หืม!?" เขาเติบโตมาในสภาพแวดล้อมเช่นไรกันแน่

ลู่ฉิวจวนพูดด้วยความรู้สึกเสียตายเล็กน้อย "เจ้าเด็กบ้านนั้นแค่ดูก็รู้ว่าตอนเด็กไม่เคยถูกทุบตีเลย วันหน้า..."

"...?"

ลู่ฉิวจวนกระแอมกั้วคอแล้วเอ่ยว่า "ไม่มีอะไร"

ห่วงใญ่อยู่ทางเหนือ แต่ใกล้ทางตะวันตกเฉียงเหนือมากกว่า เป็นที่ราบต่ำ สีด้านมีภูเขาล้อมรอบ อากาศจึงไม่หนาวเหน็บเท่าเมืองหลวง

สุดท้ายพรรคอิ๋นยังคงรับปากเงื่อนไขของลู่ไยว อาจเป็นเพราะยังปล้นสะดมสถานที่ที่แห่งนี้ก็ยังยากจนขึ้นแค้น หากสามารถอยู่เย็นเป็นสุขมีชีวิตที่มั่นคงได้ แท้จริงแล้วคนจำนวนมากคงไม่ยากเป็นโจรเช่นกัน

วันที่ลงมือขุดดินนั้นเฮ่อหลันฉือยังไปดูอีกด้วย

นางเปลี่ยนมาสวมชุดกระโปรงนวมสีเข้ม ได้ทำเป็นดินโคลนแอ่งน้ำตื้น รองเท้าปักลายอาจจะสกปรกได้ แต่นางก็ไม่ใส่ใจ นางมองไปไกลเห็นคนกลุ่มใหญ่ลงมือทำงานอย่างชะมัดเข้มนั้เต็มที่ ตะโกนเสียงดังสนั่นท่ามกลางฤดูหนาว ท่าทางทำงานที่เสี่ยงดังใส่กันมองแล้วรู้สึกน่าตื่นตะลึงอยู่หลายส่วน

อยู่เมืองหลวงย่อมไม่เห็นภาพเหตุการณ์เช่นนี้

ลู่ไยวเดินมาหานางแล้วเอ่ยว่า "ใช้เงินจ่ายค่าแรงงาน ข้าให้จำนวนมากอยู่ ย่อมมีแรงจูงใจมากกว่าการออกคำสั่งบังคับ และหลังจากเข้าฤดูใบไม้ผลิ ตอนทำนาฤดูใบไม้ผลิยังสามารถเปลี่ยนผลัดวันละรอบได้พยายามไม่รบกวนการทำงานเกษตรของพวกเขา ลงโคลนก็รอถึงเดือนสามเดือนสี่หลังจากอากาศอบอุ่นแล้ว"

โจวหนิงอันกำลังดึงตัวเจ้าหน้าที่แซ่เจิงผู้้นมาติดันดิน

เฮ่อหลันฉือมองดูอีกพักหนึ่งจึงเอ่ยว่า "ข้าคิดไม่ถึงว่าเจ้าจะทำมากมายเช่นนี้"

"ไหนๆ ก็มาแล้ว ที่ผ่านมานี้เมื่อข้าทำแล้วก็จะพยายามทำให้ดีมิใช่หรือ"

เฮ่อหลันฉือพยักหน้า "ในเรื่องนี้เจ้าน่ารักน่าชื่นชมมาก"

ลู่อู๋โยวพูดอย่างซ้ำๆ "ใครรักใครขึ้นชอบ"

เขาถามอย่างตรงไปตรงมา ทำให้เธอหันจ้องตตะลึง รู้สึกเงินอายเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อไป "ทุกคนต่างรักใครขึ้นชอบคนที่ตั้งใจจริงจัง"

ลู่อู๋โยวชำเลื่องมองนางปราดหนึ่งแล้วหัวเราะเบาๆ อีกครั้ง

เพราะห่วงโจวอยู่ค่อนข้างไกล กว่าจะได้รับรายงานจากเมืองหลวงก็ต้องใช้เวลานานมาก โชคดีที่ลู่อู๋โยวมีเส้นทางการรับข่าวสารของตนเอง

เธอหันจ้องได้ข่าวว่าบิดาหายป่วยแล้ว เดินทางไปอู่โจวโดยราบรื่น นางก็รู้สึกโล่งใจได้ครั้งหนึ่ง

ผ่านไปสองเดือนเชียวหนานสวีนกลับจากการเซ็นไหว้บรรพชนที่อารามหลวงแล้ว เหล่าขุนนางที่นั่งเฝ้าอยู่พักหนึ่งก็เริ่มกลับสู่สภาพเดิม ยื่นฎีกาขอร้องให้ฮ่องเต้รับแต่งตั้งรัชทายาท และเมื่อได้ยินข่าวว่าพระชายาขององค์ชายใหญ่ได้รับการตรวจวินิจฉัยว่าตั้งครรภ์ ยิ่งทำให้เหล่าขุนนางต่างตื่นเต้น ในเรื่องการเปลี่ยนผู้ครองบัลลังก์นี้ ที่กลัวที่สุดก็คือฮ่องเต้ไร้ผู้สืบทอด

เดิมทีเพราะคดีอู่โจวพัวพันกับองค์ชายรองได้รับผลกระทบอย่างแรง ในการประเมินผลงานขุนนางในเมืองหลวงหลังจากนั้นเสนาบดีกรมปกครองกับผู้ตรวจการฝ่ายซ้ายคนใหม่ดูไม่ชอบใจองค์ชายรองอย่างเห็นได้ชัด และกำจัดปีกขนขององค์ชายรองไปส่วนหนึ่ง คนที่เหลืออยู่ต่างก็หนีบหางแน่น ไม่โยสโง่หงั้นในตอนแรก

ดูเหมือนสถานการณ์โดยรวมจะถูกกำหนดไว้แล้ว

ทว่าฮ่องเต้ยังคงประวิงเวลาไม่ยอมร่างราชโองการเสียที หลังจากองค์ชายรองกลับมายังอาศัยเรื่องที่เขาไม่มีผลงานไปเซ็นไหว้บรรพชน

พระราชทานของรางวัลให้มากมาย ทำให้เหล่านางคนคาดเดาไม่ถูก ไปชั่วขณะว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

ข่าวที่นำตกใจที่สุดคงไม่แพ้เสียแต่ครั้งอีกครั้งแล้ว นางอายุเกือบสี่สิบปี เห็นได้ว่าได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ไม่คลายจริงๆ

สถานการณ์ดูเหมือนจะคลุมเครืออีกครั้ง

เฮ้อหลันจื่ออ่านจบก็รู้สึกตกใจเล็กน้อย "ฝ่าบาททรงคิดจะ..."

ผู้เฒ่าโยกพักหน้า "เป็นฮ่องเต้ก็ใช่ว่าจะมีอิสระ อยากจะให้บุตรชายคนใดสืบทอดราชบัลลังก์ก็ให้บุตรชายคนนั้นสืบทอดได้แน่นอนว่าที่เชียวไหจั่วถึงเลไม่ใช่ว่าเพราะเขาโปรดปรานสี่ชื่อและเพราะเขาไม่ยอมปล่อยให้เชียวหนานป้อยิ่งใหญ่ ขณะที่ตนเองยังอยู่ในตำแหน่งจะว่าไปแล้วเป็นฮ่องเต้โง่เขลาไม่แน่ว่าอาจจะมีความสุขกว่า"

เฮ้อหลันจื่อยังคงอธิษฐานอย่างเงิบๆ ไม่ว่าอย่างไรจะให้เชียวหนานสวินสืบทอดราชบัลลังก์ไม่ได้

วันเวลาของพวกเขา ยังคงต้องดำเนินไปตามปกติ

เทียบกันแล้วสำนักชิงเหลียนเป็นกลุ่มที่จัดการค่อนข้างลำบาก ในโจรหลายกลุ่มในห้วงโจว เพราะไม่มีฐานที่ตั้งแน่นอน ประมุขสำนักชอบใช้วิธีเร้นลับตบตาคน จงใจหลอกหลวงผู้อื่น เป็นกลุ่มโจรที่ซ่อนตัวได้ดินทางการอยากจะจับ ชาวเมืองยังช่วยขัดขวางปิดบังอีก เงินทองถูกหลอกไปหมดแล้ว ไม่รู้จักกลับใจแก้ไข ยังคิดว่าหลังจากตายแล้วสามารถแลกเปลี่ยนความมั่งคั่งจากยมบาลได้ เหลวไหลสิ้นดีจริงๆ

มีผู้เฒ่าที่เป็นม่ายจำนวนหนึ่ง อายุมากแล้วกลับถูกคนหลอกเอาเงินที่หาได้จากการทำงานอย่างยากลำบากไปจนหมด สุดท้ายก็ตายอย่าง

นำอนาค

แต่เทียบกับกลุ่มอื่นแล้วสำนักชิงเหลียนจ๋าวยที่สุดเช่นกัน เล่ากันว่า
ในสำนักนอกจากประมุขสำนักแล้วยังมีแปดธรรมบาล สิบผู้คุมกฎ เศรษฐี
จำนวนไม่น้อยก็ลอบติดต่อกับพวกเขาเช่นกัน

ลู่ไวย่องคนแทรกซึมเข้าไป เสียเวลาไปกว่าหนึ่งเดือนจึงพอเข้าใจ
โครงสร้างคร่าวๆ ได้ชัดเจน ที่ยากก็คือจะทำให้คนที่ถูกหลอกมีสติรู้ตัว
ได้อย่างไร

โชคดีที่บังเอิญสำนักชิงเหลียนจะเรียกรวมตัวผู้ศรัทธากลุ่มใหญ่
ทุกเดือน จัดพิธีมอบของศักดิ์สิทธิ์หนึ่งครั้ง เนื้อหาส่วนใหญ่คือมีเทพ
แสดงอภินิหาร มอบพรแก่ผู้ศรัทธา และเก็บรวบรวมเงินบริจาคไปด้วย
ครั้งนี้เฮ้อหลันจื่อแปลกใจมากเช่นกัน "ยังจะให้เข้าไปด้วยหรือ"

"ถูกต้อง แต่เจ้าจะเอาแต่ดูแลอะไรไม่ได้แล้ว"

เฮ้อหลันจื่อสงสัย ลู่ไวยอดังตัวนางเข้าหา จากนั้นก็จ้องมองใบหน้า
ของนางครู่หนึ่ง มองจนเฮ้อหลันจื่อขนลุก กะพริบตาถามเขาอย่างงุนงง
"หน้าข้ามีอะไรหรือ"

ลู่ไวยอยืนนิ่งไปลูบไล้ใบหน้าของนาง ผิวเรียบเนียนละเอียด ไม่มี
ตำหนิแม้แต่รอย ประณีตราทับเป็นของที่สวรรค์สร้าง มักจะให้ความรู้สึก
ห่างเหินสูงส่ง ไม่สามารถแตะต้องได้ ทว่าระยะนี้ยามเผชิญหน้ากับเขา นาง
ไม่ค่อยสร้างกำแพงป้องกันแล้ว จึงดูอ่อนโยนน่ารั้งแก่เพิ่มขึ้นหลายส่วน

"ไม่มีอะไร ดีมาก ดีเหลือเกิน ดังนั้นข้าจึงเตรียมเสื้อผ้าชุดหนึ่งให้เจ้า
อาจจะทำให้หนาวสั่นนิด แต่ข้าจะถ่ายกำลังภายในให้เจ้า"

หากจะพูดว่าเป็นเสื้อผ้า มีผู้พูดว่าเป็นสิ่งทอผืนหนึ่งที่ใช้ผ้าโปร่ง
บางเบาซ้อนกันหลายชั้นดีกว่า ถึงแม้จะปิดบังเรือนร่างไว้ทั้งหมด แต่ก็ยัง

รู้สึกเหมือนไม่ได้ใส่อะไรเช่นกัน

หลังจากเอ่อหลันจื่อสวมชุดนั้นเสร็จก็พบว่าลู่ฮุยยังเตรียมเครื่องประดับเงินอัญมณีอีกจำนวนหนึ่ง ล้วนเป็นสีฟ้า น้ำทะเลหรือสีเงินสว่าง สองประกายวิบวับ แคสร้อยมุกที่ห้อยจากเหนือศีรษะลงมาก็มีสองสามเส้นแล้ว ที่ลำคอ ข้อมือ และติ่งหูก็มีเครื่องประดับที่เข้าคู่เช่นกัน เหมือนเป็นเครื่องประดับครบชุด แต่สีสันทอนเกินไป และไม่สุภาพเคร่งขรึมมากพอ

นางพิมพ์พาลงคิดว่านี่เป็นความชอบแปลกๆ ของลู่ฮุย จากนั้นก็รู้สึกกังวลเล็กน้อย

เขาหาช่างไม้มาต่อเตียงหลังใหม่ แต่อย่างน้อยถึงตอนนี้นี้ก็ยังไม่ส่งมาให้เลยนะ

หลังจากนางใส่เครื่องประดับทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว พอลู่ฮุยเข้ามาที่ห้องชั้นในก็ตะลึงงันไปอย่างคาด แวดตาเปล่งประกาย

เอ่อหลันจื่อยืนตรงด้วยความระมัดระวังเล็กน้อย

ลู่ฮุยเดินไปหานางที่ละก้าว ไขปลายนิ้วเกี่ยวสร้อยมุกที่แกว่งไกวอยู่ข้างแก้มของนางขึ้นมา ดวงตาทูลบลงเล็กน้อย

"เหมาะกับเจ้าจริงๆ"

"นี่มันก็..." นางรู้สึกว่ารุนใจ พวงแก้มแดงเผื่อ "แปลกเกินไป..."

นางยังพูดไม่จบเขาก็ลู่ปได้ริมฝีปากของนางที่ยังไม่ได้ทาสีขาดแล้ว เอ่ยว่า "เหมือนเทพธิดามาก"

เอ่อหลันจื่อ "...?"

ลู่ฮุยพูดจาเหลวไหลด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "พาให้คนอยากทำให้มีมลทิน"

เฮ้อหลังจื่ออยู่แล้วว่าเขาต้องคิดเช่นนี้ "ถูก..." นางชะงักเล็กน้อยแล้วพูดเสียงลุ่ม "ถูกเจ้าทำให้มีมลทินนานแล้ว"

ลู่ไวยว้อนตาขึ้นพลางยิ้มกว้าง อดไม่ได้ที่จะจุมพิตแก้มของนางที่หนึ่งแล้วเอ่ยว่า "ข้าพูดจาสงเดชไปอย่างนั้นเอง ให้เจ้าแต่งชุดเช่นนี้ยอมไม่ใช่เพราะข้าอยากดู แต่เพราะมีเหตุจำเป็นพอดี"

เฮ้อหลังจื่อเอ่ยถามอย่างสงสัย "ไม่ใช่เพราะเจ้าอยากดูจริงหรือ"
"ก็ได้...ไม่ใช่เพียงเพราะข้าอยากดูเท่านั้น"

พิธีมอบของศักดิ์สิทธิ์ของสำนักชิงเหลียนครั้งนี้ตั้งแท่นบูชาที่สร้างขึ้นใหม่ตรงที่ราบภูเขาแห่งหนึ่ง ทำพิธีกลางดึก บรรยากาศลึกลับและเงียบสงัด

เหล่าผู้ศรัทธาถือคบไฟรออยู่เบื้องล่างแท่นบูชานานแล้ว ตั้งตารอคอยเทพอภินิหารและรับพรที่ประมุขสำนักจะมอบให้ในวันนี้ ที่ผ่านมาทุกครั้ง เทพอภินิหารจะทำให้คนตื่นตะลึงอย่างมาก ยิ่งทำให้คนเชื่อว่าประมุขสำนักของพวกเขาเป็นเทพที่จุติลงมาจากสวรรค์!

รออยู่ราวหนึ่งเค่อประมุขสำนักในชุดนักพรตเต่าสีดำก็ค่อยๆ ปรากฏตัวกลางอากาศ เขาสวมมงกุฎสีทอง มือถือไม้ขักขระ* อันหนึ่ง แต่งตัวผสมปนเปไม่เข้าพวก รอบแท่นจุดไฟสองสว่าง สะท้อนจนเขาราวกับกำลังเปล่งแสง

ประมุขสำนักสวดมนต์เสียงเบาแล้วทางสองแขน ในมือพลันปรากฏลูกไฟสองดวงอย่างไร้สาเหตุ เมื่อลูกไฟเคลื่อนไหว เขาก็เหวี่ยงสองมือทุกคนโดยรอบคล้ายจะได้ยินเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่า

* ไม้ขักขระ เป็นไม้เท้าซึ่งมีวงด้านบน มีในศาสนาพุทธฝ่ายมหายาน นักบวชมักถือไว้ใช้เคาะเตือนตัวเองเวลาช่วงขณะกำลังทำสมาธิหรือใช้เคาะให้เกิดเสียงเพื่อไล่สัตว์

ครู่ต่อมาเขาก็ใช้ผ้าคลุมลงบนหินก้อนหนึ่งตรงหน้าแล้ววัดไม้ชักพระปากก็ท่องคำอธิษฐานอย่างราบกับกำลังใช้พลังเวท จากนั้นไม่นานเขาก็เปิดผ้าผืนนั้นออก เห็นเพียงข้างในมีแสงทองส่องสว่าง เปลี่ยนหินให้เป็นทองไปแล้ว!

ผู้ศรัทธาเบื้องล่างแท่นต่างส่งเสียงร้องอย่างตื่นตกใจ ในตอนนี้เองก็มีเสียงหัวเราะดังขึ้นกลางอากาศ

เรื่องเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน แต่เสียงดังชัดเจน

มีคนตะคอกเสียงดังทันที "ใครกัน! ใครมาก่อความ!"

ทันใดนั้นก็มีคนชุดดำปิดบังใบหน้าลอยตัวลงมากลางอากาศ ครั้นปลายเท้าแตะลงบนขอบแท่นบูชา ก็ยื่นมือไปหยิบก้อนหินที่เมื่อครู่ถูกเปลี่ยนเป็นทองขึ้นมาแล้วโยนกะน้ำหนักดู ท่ามกลางแสงไฟมีคนเห็นได้ฐานก้อนทองนั้นเหมือนมีสีผิดปกติ

ผู้มาเยือนพลิกมือ ขึ้นกระดาศทองบนก้อนทองนั้นก็หลุดออก เผยให้เห็นก้อนหินที่อยู่ใต้มัน เขายิ้มบางๆ แล้วจึงเอ่ยขึ้น

"เก็บเงินจากผู้ศรัทธามากมาย เหตุใดแม้แต่ทองจริงสักก้อนก็ยังไม่คิดจะใช้เล่า"

ประมุขสำนักซึ่งเปลี่ยนสีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย พุดตะคอกว่า "นี่คือมารที่ฉีร้ายส่งมา! จงใจทำลายเทพอภินิหารของข้า รีบจับตัวเขาไว้!"

ไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะเคลื่อนไหวคล่องแคล่วราวกับปลาว่ายน้ำ ไม่ได้รับผลกระทบเลยแม้แต่น้อย แต่คนที่ขึ้นมาจับตัวอีกฝ่ายกลับล้มลงไปบนพื้นที่ละคน

องค์กรที่ประมุขสำนักใช้เงินก้อนใหญ่จ้างมาเหล่านั้นพยายามอย่างสุดกำลัง กลับไม่สามารถแตะแม้แต่ชายเสื้อคลุมของผู้มาเยือนได้เลย

ผู้มาเยือนยังคงพูดซ้ำๆ ต่อไป "ยังมีลูกไม้ของเจ้าเมื่อครู่"

เขาใช้เท้าเหยียบกระดานแผ่นหนึ่งของแท่นบูชาจนพังแล้วยกมือหัวคนคนหนึ่งขึ้นมา เห็นเพียง ในมือคนคนนั้นถือแผ่นเหล็กบางมากที่ล้อมรอบตัวเขา ผู้มาเยือนจับแผ่นเหล็กมาเขย่าก็ได้ยินเสียงราวกับฟ้าร้องฟ้าผ่าดังขึ้น ซึ่งก็คือเสียงที่ตั้งก่อนหน้านี้

ผู้ศรัทธาเบื้องล่างแท่นบูชาต่างก็ตกใจ

สุดท้ายผู้มาเยือนยังลอยตัวไปที่ข้างกายของประมุขสำนักชิงเหลียน กระชากปลอกหนังบนมือของอีกฝ่ายออก จากนั้นก็หยิบปลั๊กจุดไฟออกมาจุดไฟบนมือ ลูกไฟลูกหนึ่งพลันปรากฏขึ้น

"สวมปลอกหนังกันเอาไว้ก่อน แล้วทาน้ำมันชนิดพิเศษเอาไว้ สามารถสร้างลูกไฟได้ในระยะสั้นๆ ยังมีอะไรอีก ให้ข้าคิดสักนิด...สรุปก็คือเป็นฉากหลอกหลวงคนทั้งหมด เทียบกับการเป็นประมุขสำนักแล้ว รู้สึกว่าเจ้าเหมาะจะไปเป็นคณะละครมากกว่า"

ประมุขสำนักชิงเหลียนตกใจจนลอยหลังหนึ่งก้าว รู้ว่าอีกฝ่ายมาอย่างไม่เป็นมิตร แต่รอบข้างมีผู้ศรัทธามากมายมองอยู่ เขาย่อมไม่สามารถแสดงความหวาดกลัวออกมาได้

"เป็นมารกำลังพูดจาเหลวไหล! พยายามจะก่อกรรมการมองเห็นการได้ยิน! พิธีวันนี้เกรงว่าคงยากจะทำให้เสร็จสิ้น! ทุกคนรีบถอยออกไปเถิด!" พูดจบเขาก็คิดจะจากไป แต่กลับถูกคนคว่ำคอเสื้อข้างหลังเอาไว้แล้วยกตัวขึ้น

"มารนอกรีตอย่างเจ้ายังคิดหนีอีกหรือ" ผู้มาเยือนพูดด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน "ข้ามาวันนี้ก็เพื่อกำจัดคนที่เป็นมารนอกรีต ทำให้ชื่อเสียงสำนักของข้าเสียหาย แค่นักชิงเหลียนเล็กๆ มีฝีมือน้อยนิดเท่านั้น

หลอกหลวงมอมเมาชาวบ้านผู้บริสุทธิ์ ยังกล้าเรียกตนเองว่าเป็นสำนักที่ติงาม
อีกหรือ"

ทุกคน "...?"

"คำพูดชั่วร้ายทำให้สับสน..." ประมุขสำนักชิงเหลียนยังพูดไม่ทันจบ
ก็ถูกบีบคอเสียแล้ว

ผู้มาเยือนขึ้นไประยี้กที่สูงแล้วเอ่ยว่า "ทางนั้นคือเทพธิดาในสำนัก
ของข้า"

ทุกคนเงยหน้ามองไป เห็นเพียงบนหน้าผาสูงมีสตรีผู้หนึ่งสวม
ชุดชาวบริสุทธิ์ยืนอยู่ กระโปรงบางพลิ้วไหวราวกับม่านเมฆ ใครเห็นก็ต้อง
คิดว่าเป็นนางสวรรค์ บนตัวนางยังมีเครื่องประดับมากมายที่ประดับวิวิธ
โอเทพ ยังได้ยินเสียงดังกรู๊กรึงแว่วๆ อีกด้วย ภายใต้แสงจันทร์กระจ่าง
เช่นนี้ทำให้นางดูคล้ายเป็นภาพลวงยิ่งขึ้น แต่ในความคิดดูเหมือนจะวาดภาพ
ความงามเช่นนี้ออกมาไม่ได้

"เป็นเทพธิดาหรื!"

"นี่จึงจะเป็นเทพธิดาหรื!"

เฮ่อหลันจื่อรู้สึกตื่นเต้นอย่างยิ่ง พยายามทรงตัวให้มั่นคง แม้แต่
ดวงตาก็พยายามกะพริบให้น้อยที่สุด ยังกังวลเล็กน้อยว่าจะมีคนจำได้ แต่
ปกตินางจะปรากฏตัวอยู่เพียงในที่ว่าการเมืองสุขหยวน ผู้ศรัทธาทง
สำนักชิงเหลียนนี้มาจากทุกพื้นที่ในห้วงโจว อาจจะไม่เคยเห็นนางทั้งหมด

ต่อให้เคยเห็นก็อาจจะไม่มั่นใจว่าเป็นนาง อย่างไรก็ตามเสียสละโยว
ไม่เพียงให้นางเปลี่ยนเสื้อผ้าทั้งตัว ยังแต่งหน้าให้นางด้วยตนเองอีก แต่
นางคิดไม่ถึงว่าใบหน้าของตนเองยังมีประโยชน์เช่นนี้ด้วย

"แต่เหตุใดข้าจึงนึกถึงสุภินของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ผู้ขึ้นมา..."

"นั่นเป็นใคร เจ้าพูดเหลวไหลกระมัง นี่เป็นเทพธิดาชัดๆ!"

ลู่ฮุยวกกลับเอ่ยต่อท่ามกลางเสียงร้องตกใจของทุกคน "มีเพียงมารนกริตจึงจะร้องขอให้คนอื่นมอบเงินทองของมีค่าจำนวนมากให้ เพื่อแลกเปลี่ยนกับคำสัญญาที่เลื่อนลอยว่างเปล่า สำนักดิงามที่ชักนำคนไปในทางที่ผิดอย่างแท้จริงจะบอกเจ้าว่าถ้าอยากมีชีวิตที่ดี ทำได้เพียงอาศัยความพยายามของสองมือตน ฟังหาผู้อื่นไม่ได้ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว สวรรค์มีสังสารวัฏ นี่คือนหนทางที่ถูกต้อง ถ้ามีคนที่ฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบเกียจคร้านไม่รับผิดชอบ จะเรียกว่าถูกต้องได้อย่างไร"

แต่เพียงพูดคำเหล่านี้คงยากมากที่จะทำให้คนเชื่อถือได้เช่นกัน ลู่ฮุยวจึงออกแรงที่มีอยู่ ยกตัวประมุขสำนักที่หวาดกลัวคนนั้นขึ้นแล้วเอ่ย

"พวกเจ้ายังอยากจะถูกเทพธิดาประณายาหรือไม่ว่าอย่างอื่นหรือไม่ ข้าเองก็แสดงได้เช่นกัน"

อย่างไรเสียตอนเขาหัวขวบก็สามารถใช้กลไกในสำนักมาทำให้น้องสาวเบิกบานใจแล้ว

เมื่อหลันจื่อรู้สึกว่าการไม่ต่างอะไรกับการไปดูละคร ยังได้ดูการแสดงของลู่ฮุยวกอีกด้วย แต่สวมเครื่องประดับเพชรพลอยทั้งตัวยืนอยู่นานเช่นนั้นนางยังคงรู้สึกหนักอึ้งบ้างไม่มากนักน้อย

หลังถูกลู่ฮุยวกรับตัวลงมาจากบนหน้าผาแล้วเข้าไปในรถม้าเพื่อกลับเรือน นางก็ทนไม่ไหวอยากจะได้สิ่ง ผลปรากฏว่าถูกเขาขวางเอาไว้

"เหตุใดจึงรีบร้อนเช่นนั้น"

"มันเกะกะมาก" นางยังง่วงมากอีกด้วย

สายตาของลู่ฮุยกวาดมองบนศีรษะที่หนักอึ้งของนาง สตรีผู้นี้

ดูเหมือนจะไม่ใส่ใจเลยว่าตนเองแต่งกายเช่นนี้น่าดูเพียงใด ถึงขั้นยังกลอกตามองบน ทำทางจนใจอย่างมาก แต่อาจเพราะเป็นเช่นนั้นจึงดูเป็นธรรมชาติมากขึ้น

ผู้เฒ่าโยวถอนใจเบาๆ "ช่างเถอะ ข้าจะช่วยถอดให้เจ้า"

"อ้อ" เธอหันจ้องพยักหน้า "เจ้าเบาสัณนิธ บางอันเกี่ยวผมข้าแล้ว"

ผู้เฒ่าโยวช่วยถอดมวยผมให้นางอย่างเบามือยิ่ง ดึงเครื่องประดับออกอย่างระวังที่ละชิ้นราวกับกำลังทำงานที่ต้องใช้ความละเอียดประณีตอะไรบางอย่าง นางเงยหน้ามองเขาแล้วกะพริบตา

"สำนักซึ่งเหล่านี้อาจจัดการได้แล้วหรือ"

"ไม่ถือว่าจัดการได้ สำนักเช่นนี้ยังรากลึกมาก ผู้คนล้วนถูกชักนำความคิด หากกำจัดเปลือกนอกไม่กำจัดราก ย่อมต้องมีชาวบ้านไปหลงเชื่ออีกอยู่ดี"

ผู้เฒ่าโยวช่วยเธอหันจ้องถอดมวยผมด้วยความอ่อนโยน ผมยาวดำลื่นของนางค่อยๆ สยายลงมา ไหลผ่านชอกนิ้วของเธอ

"ข้าจะหาคณะละครสักสองคณะไปแสดงตามท้องถนนแต่ละแห่งในหัวงโจว บอกชาวเมืองว่าเป็นเรื่องเท็จทั้งหมด นอกจากนี้...ในเมื่อมีบัณฑิตมากมายอย่างนั้นก็อาจจะเปิดสำนักศึกษา ให้ลูกหลานชาวเมืองที่ออกแรงซูดขยายแม่น้ำสร้างทำนบไปเรียนโดยไม่เก็บเงิน ไม่จำเป็นต้องเรียนลึกถึงสี่ตำราห้าคัมภีร์ อย่างน้อยรู้หนังสือบ้าง อ่านได้ดูเป็นดูเอกสารที่มาจากราชสำนักได้เข้าใจ รู้กฎหมายที่สำคัญหลายข้อ จะได้ไม่ถูกหลอกเสียเปล่า"

ในคดีที่พวกเขาเจอเป็นเช่นนี้ไม่น้อย ชาวเมืองที่ไม่รู้หนังสือถูกหลอกให้ประทับลายนิ้วมือ ไปเป็นวัวเป็นม้าให้บ้านเศรษฐี หรือถูกยุยงให้ขายที่นา

บรรพชนในราคาต่ำ ยังไม่สามารถร้องขอความเป็นธรรมได้อีก

ถึงแม้ปากจะพูดว่าเพื่อให้ชีวิตของพวกเขาสองคนสบายขึ้นบ้าง แต่แท้จริงแล้วสิ่งที่ลู่ไวยำทำก็เพื่อให้ชาวบ้านมีชีวิตที่ดีขึ้นสักนิด

ตอนเขาอยู่สำนักงานราชบัณฑิตต่ออย่างมาก็คอยดูเอกสารที่ติดต่อไปมา ไม่มีโอกาสได้ลงมือจริงจังถึงเพียงนั้น

ปิ่นปักผมของเฮ่อหลันจื่อค่อยๆ ถูกลู่ไวยำถอดออก

ตอนที่นางเงยหน้าขึ้น สายตามองเห็นดวงตาของเขาที่หุบลงได้พอดี เฮ่อหลันจื่อค่อยๆ ผ่อนคลายลงเช่นกัน และนึกถึงความคิดหาเรื่องใส่ตัวขึ้นมาอีกครั้ง ถึงแม้คำกล่าวหาของลู่ไวยำจะแปลกมาก แต่ก็ใช่ว่านางจะไม่เข้าใจความหมายของเขาไปทั้งหมด

"ลู่อัน..."

"เรียกชื่อไม่ต้องมีแซ่ นั่นจะแตกต่างอะไรกับการเรียกทั้งชื่อและแซ่"

ชื่อเรียกร้องของเขาช่างมีมากเหลือเกิน

"จื่อ...อัน"

"อีกอย่าง..." ลู่ไวยำพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา "เหตุใดเจ้าจึงไม่เรียกชื่อของข้า"

ชื่อเรียกร้องของเขาจริงๆ

เฮ่อหลันจื่อลังเลครู่หนึ่งจึงเอ่ยว่า "ลู่ไวยำ..."

ลู่ไวยำพูดอีกว่า "จื่อจื่อ เจ้าคงเรียกชื่อข้าคำ จะยิ่งดูสนิทกันมากขึ้น"

"...เจ้ายังจะให้ข้าพูดอยู่หรือไม่"

ลู่ไวยำยกมุมปากยิ้มแล้วเอ่ยว่า "ได้ เจ้าว่ามา"

นางจ้องมองเขา ตอนที่เขาถอดปิ่นให้นางดูเบิกบานใจมาก ไม่พูดจา แต่หางตาก็ยังยกโค้ง มุมปากแผ่รอยยิ้มเล็กน้อย เป็นยิ้มจางๆ แต่ทำให้

คนใจเด่นได้เป็นพิเศษ

แท้จริงแล้วนางอยากจะทำอะไรบางอย่าง รู้สึกว่าลู่ลู่โยวในตอนนี้เป็นพิเศษ ดีกว่าตอนที่อยู่เมืองหลวงเสียอีก ถึงแม้เขาจะงานยุ่งเท่าแทบไม่ติดพื้นจนกลับมาที่ว่าการซ้ำ นางก็ยังรู้สึกว่าเขาคือเป็นพิเศษ

แต่ยามเผชิญหน้ากับเขาจริงๆ ก็ยากมากที่จะพูดออกมาได้

เธอหันจ้องลังเลใจ ลู่ลู่โยวปล่อยมือแล้วเอ่ยว่า "เสร็จแล้ว"

ผมยาวของนางสยายลงมาทั้งหมด เข้าคู่กับกระโปรงที่ราวกับมีเมฆหมอกปกคลุมนั้นแล้ว ให้ความรู้สึกอบอุ่นและน่าสงสารมาก รถม้ายังเคลื่อนโคลงเคลงไปในคำค้นอันมืดมิด

"เจ้าอยากจะทำอะไร"

ลู่ลู่โยวซ่อนตาขึ้นมองนาง ริมฝีปากยังคงประดับรอยยิ้ม

เธอหันจ้องคิดอีกว่าชีวิตจำกัดที่สุดของนางดูเหมือนจะต่ำลงได้อีกนิด ใช่ว่าจะทำได้เลย นางจึงค่อยๆ ขยับริมฝีปากเอ่ยขึ้น

"อันที่จริงนอกจากบนเตียงแล้ว ถ้าไม่ถูกใครเห็นเข้าก็ใช่ว่าจะ..."

นางยังพูดไม่จบก็พบว่าดวงตาดอกท้อของลู่ลู่โยวค่อยๆ มีสีเข้มขึ้น

เธอหันจ้องเหมือนนี่ก็จะไร้นั่นได้ "เจ้าข้าก่อน ข้าก่อน! ข้าไม่ได้หมายถึงในรถม้า! ลู่ลู่โยว!"

ถึงแม้นางจะคิดว่าตนเองทำได้ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าทำได้ถึงเพียงนี้

เส้นทางบนภูเขาสูงต่ำไม่เรียบ รถม้ากระแทกไปมาอยู่ตลอด นั่งก็ยังนั่งไม่ค่อยมั่นคงเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการทำอะไรอื่น ต้องเสี่ยงขายเอนขวาแน่นอน ก่อนหน้านั้นเคยมีครั้งหนึ่งที่ลู่ลู่โยวจุ่มพิตนางจนเกินขอบเขตไปสักนิด ก็เกือบจะ...

แต่เห็นชัดว่าลู่ลู่โยวขยับใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อครู่อยู่ใกล้กัน เวลานี้

ยิ่งแทบจะตัวแนบชิด นิ้วยาวของเขาก็อยู่ไม่สุข ลูบไล้เส้นผมของนางพลาง พุดด้วยเสียงทุ้มต่ำ

"เจ้าก็ทำเกินไปหน่อยแล้วกระมัง เอาแต่ยั่วชวน ไม่สนใจจัดการ ให้เสร็จสิ้น..."

นางได้ยินเสียงลมหายใจ อบอุ่นแผ่รอบใบหน้า เป็นกลิ่นกายของเขา

"ตัวเจ้าเองก็รู้ว่าพุดเช่นนี้แล้วจะทำให้ข้าอยากทำอะไร" เขายังแฝง การกล่าวโทษไว้เล็กน้อยอีกด้วย

พอเธอหันจ้องถูกกล่าวโทษก็รู้สึกผิดเล็กน้อยจริงๆ แต่นางดึงสติ กลับมาแล้วเอ่ยว่า "นี่ไม่ค่อยสะดวกจริงๆ"

ทั้งสองคนแค่นั่งอยู่ในรถม้า ตัวยังโยกไปมาอยู่เลย

"เหตุใดจะไม่สะดวก" ลู่อิววยยับเข้าใกล้อีกนิด ริมฝีปากราวกับ ไกล่จะแตะใบหูของนาง ยามเอ่ยปากเหมือนจะกรอกใส่หูของนางโดยตรง น้ำเสียงไม่กระจางใส แฝงความแหบแห้งเล็กน้อย "อีกครู่เจ้าสามารถ นั่งบนตักข้าได้ เอามือพาตบนไหล่ข้า รถม้าโคลงเคลง ไม่แน่ว่าอาจจะ ประหยัดแรงเล็กน้อย..."

เธอหล่นจ้อตจนต่อไปไม่ไหว "เจ้าพุดให้น้อยลงสักนิดเถอะ!"

แค่คิดถึงภาพเหตุการณ์นั้น นางก็แทบจะเงยหน้าไม่ขึ้นแล้ว

ลู่อิววยหัวเราะเบาๆ อีกครั้ง นิ้วมือเกี่ยวพันเส้นผมของนาง ปลายนิ้ว เชียตึงหุ้ที่แดงก่ำ หัวเราะจนมีน้ำรินในดวงตา "เจ้าลนลานอะไร ข้าก็แค่คิด เท่านั้น..."

แม้ร่างกายจะมีท่าที่ตอบสนองแล้วจริงๆ แต่อย่างไรก็ต้องคำนึงว่า นางจะรับไหวหรือไม่

เหมือนมีใ้หน้าตาลบใหญ่วางอยู่ตรงหน้า สำหรับเขาแล้วสามารถ

หยิบจับได้ตามใจ กินได้อย่างเต็มที่ แต่กลับไม่กล้ากินรวดเร็วveryมากเกินไป
จะได้ไม่เป็นการกินมือนี่ไม่มีมือน้ำ

"เจ้า...เจ้า..." เธอหันจ้องพูดว่า 'เจ้า' อยู่คู่หนึ่งก็ผลัดมือของเธอออก
นวดหน้าแล้วจึงเอ่ยต่อ "เจ้าให้ข้าปรับอารมณ์ ทำความเคยชินสักนิดเถอะ"

ลู่อุโยวตกใจเล็กน้อย "หืม? คือ...หมายความว่าครั้งหน้าทำได้จริง"
หรือ"

เธอหันจ้องยื่นมือไปทุบไหล่ของเขานึ่ง พุดเสียงอื้อ "พูดให้น้อย
สักนิดเถอะ ขอร้องเจ้าละ"

โชคดีที่เธอหันจ้องใจกว้างไม่คิดอะไรมาก อย่างไรเสียก็เคยทำ
ทุกอย่างกับบุรุษผู้นี้มาแล้ว แม้จะรู้สึกเขินอาย แต่จะเขินอายไปตลอดไม่ได้
ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาสองคนยังมีงานที่ต้องปรึกษากันอีก

เวลานี้นางสามารถสงบสติลงได้มาก

ในเมื่อลู่อุโยวบอกว่าจะเปิดสำนักศึกษาที่ห้วงโจว นางก็จะ
อาสาช่วยเขาทำงานเอง

เปิดสำนักศึกษาที่ห้วงโจวย่อมไม่สามารถทำให้มีขนาดเท่ากับ
สำนักศึกษาเจียงหลิวได้ สำนักศึกษาเจียงหลิวอยู่ใกล้ภูเขาลำน้ำ มี
ศาลาหอสูงกระจายไปทั่ว อยู่ในดินแดนมั่งคั่งรุ่งเรืองอย่างขิงโจว สร้างขึ้น
ราวกับแดนสวรรค์บนโลกมนุษย์ ค่าเล่าเรียนก็เก็บแพงมาก หากไม่ใช่
ท่านลุงของนางลอบส่งนางไป บิดาคงจ่ายไม่ไหวแน่นอน

แต่สำนักศึกษาของพวกเขานี้สร้างเพื่อลูกหลานของชาวบ้านทั่วไป
เป็นหลัก ต้องทำทุกอย่างให้เรียบง่าย

ว่าห้วงโจวก็มีข้อดีของห้วงโจว ราคาย่านเรือนถูกมาก เธอหันจ้อง

นำลูกคิดไปด้วยยังรู้สึกตกใจ

"เจ้าแน่ใจหรือว่าบ้านหลังนี้ราคาไม่ถึงสิบตำลึง"

นายหน้าขายบ้านพูดด้วยรอยยิ้มเอาใจ "ถ้าสูหยินไม่พอใจ บ้านขนาดประมาณนี้พวกเราจะมีมากมาย! ก็แค่มีหลายหลังไม่มีคนอยู่มานาน อาจจะต้องซ่อมแซมเล็กน้อย"

เฮ่อหลันจื่อคำนวณบัญชี เดินไปดูหลายหลัง ตกกลางคืนจึงปรึกษากับลู่ฉู่โยว

คล้ายกับตอนที่ลู่ฉู่โยวให้นางดูภาพวาดบ้านตอนที่แ่่งงานอยู่หลายส่วน นางตั้งใจเปรียบเทียบราคาและตำแหน่งที่ตั้ง พิจารณาว่าเด็กเล็กเดินทางสะดวกหรือไม่ รอบข้างปลอดภัยหรือไม่ ยังต้องเหลือที่พักให้อาจารย์ผู้สอนด้วย นอกจากนี้ยังต้องเตรียมหอหนังสือและห้องครัวให้พร้อม สุดท้ายหลังจากนางใคร่ครวญแล้วจึงเอ่ยขึ้น

"การทำความสะอาดสำนักศึกษามอบให้กับคนชราไร้บ้านจากสถานพักพิงคนไร้บ้าน ครั้งก่อนข้าเดินผ่านเห็นเข้าพอดี มีคนชราที่ถูกตาไปเร็วจำนวนไม่น้อย ไม่สามารถออกแรงทำนาได้ หัวใจเดิมทีก็ยากจนอยู่แล้ว ชีวิตของพวกเขาที่ยิ่งลำบาก การทำความสะอาดไม่นับว่าเหนื่อยมาก สามารถหาเงินเสริมได้ด้อย"

"พ่อม่ายแม่ม่าย คนไร้บ้าน และคนพิการต่างได้รับการเลี้ยงดูหรือ" ลู่ฉู่โยวพูดด้วยรอยยิ้ม "ตามใจเจ้าเลย แต่เรื่องนี้ดูเหมือนเจ้าจะกระตือรือร้นเป็นพิเศษนะ"

กระตือรือร้นยิ่งกว่าการทลายรังโจรเสียอีก

เฮ่อหลันจื่อยกมูมปากยิ้มเล็กน้อย "อาจเป็นเพราะข้าคิดว่าได้เรียนหนังสือเป็นสิ่งที่ดีมากเรื่องหนึ่ง ถ้าไม่ใช่เพราะเคยเรียนหนังสือ

ตอนนี้ข้าอาจจะยังงุนงงสับสนอยู่ก็ได้"

และคงไม่คิดจะต่อสู้ขัดขืนชะตาชีวิตของตนเอง ดังนั้นนางจึงอยากให้เห็นจำนวนมากขึ้นได้มีโอกาสเรียนหนังสืออักษร

ตอนที่อยู่เมืองหลวงความคิดเหล่านั้นล้วนเป็นเรื่องแปลกประหลาดห่างไกลจากความเป็นจริงโดยสิ้นเชิง

"ก็ไม่ว่า ถือโอกาสจับเจ้าเด็กบ้านคนนั้นยัดเข้าไปได้พอดี" ลู่ฮุ่ยโยวเอ่ยรับคำก่อนจะถาม "อายุในการรับศิษย์มีจำกัดหรือไม่"

เอ่อหลันจื่อส่ายหน้า "ข้าคิดว่าถ้าเป็นคนชราที่อายุมากอยากจะมานั่งเรียนด้วยก็ทำได้เช่นกัน"

"แล้วศิษย์หญิงเล่า"

เอ่อหลันจื่อพยักหน้าอย่างลังเลก่อนจะเอ่ยตอบ "ก็วางแผนไว้เช่นกัน ข้าคิดว่าทำได้หรือไม่"

ถึงจะเป็นสถานที่มั่งคั่งรุ่งเรืองอย่างซิงโจว คนที่ส่งบุตรสาวไปเรียนหนังสือก็ยังมีจำนวนน้อย นับประสาอะไรกับห่วงหวั่นสถานที่ยากจนขึ้นแคว้นเช่นนี้ นางยังกังวลอย่างยิ่งว่าจะหาคนไม่ได้

"มีอะไรไม่ได้ ในเมื่อเจ้าเป็นคนลงมือ ทุกอย่างให้เจ้าเป็นคนตัดสินใจได้ หากเป็นการทำเพื่อให้บุตรสาวแต่งงานได้ดีสักนิด ต้องมีคนยินยอมแน่นอน"

เอ่อหลันจื่อมูปากยกยิ้มอีกครั้ง "เช่นนั้นก็ดี"

ด้ามพู่กันตัวโตเบาๆ กลางหว่างนิ้วขาวเนียนของเอ่อหลันจื่อ นางดูแล้วผ่อนคลายและมีความสุข สีหน้าเบิกบานเล็กน้อย หากเป็นสุนัขจึงจอกตัวหนึ่ง หางนั้นคงจะกำลึงแกว่งไปมา

ลู่ฮุ่ยโยวเอ่ยถามขึ้นทันใด "เจ้าชอบห่วงหวั่นมากใช่หรือไม่"

เฮ้อหลังจื่อตกใจ จากนั้นก็พยักหน้าตอบอย่างตรงไปตรงมา
"อาจเป็นเพราะรู้สึกว่าการทำสูงส่งได้อยู่ใกล้มีอิสระมาก และข้าสามารถอยู่กับ
การทำงานเช่นตอนนี้ได้"

ไม่ต้องกังวลเรื่องเซียวหนานสวีนตลอดเวลา และไม่มีผู้มีอำนาจสูง
หรือคุณชายตระกูลใหญ่ที่หมายปองนางมากมายถึงเพียงนั้น หมวกม่าน
อยากใส่ก็ใส่ ไม่อยากใส่ก็ไม่ต้องใส่ อยากออกจากบ้านก็ออก อยากอยู่ใน
เรือนพักก็อยู่ในเรือนพัก พุดจาทำเรื่องใดไม่ต้องหวั่นเกรงอะไรเช่นกัน

แน่นอนว่าเรื่องที่มีอิสระที่สุดก็คือนางไม่เพียงไม่ต้องคอยระวังตัว
ป้องกันตลอดเวลา ยังสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตชาวบ้านในท้องถิ่นได้
อีกด้วย ทำงานเพื่อชาวบ้านตามกำลังที่มี แม้จะมีงานยุ่งทุกวันก็รู้สึกว่ามี
ความหมายมากขึ้น

ตอนเด็กเห็นบิดาไปมารีบร้อน นางก็เคยปรารถนาว่าวันหน้า
หลังจากตนเองเติบโตจะเป็นเหมือนบิดาที่ทำอะไรเพื่อราษฎรบ้าง ภายหลัง
ตระหนักได้ว่าในฐานะสตรีนั้นมีเรื่องมากมายที่นางทำไม่ได้ จึงค่อยๆ
ล้มเลิกความตั้งใจ

คิดไม่ถึงว่าชีวิตคนจะพบความพลิกผันที่ดีขึ้นได้

นางอยากจะพุดชมสู่ฮุยอีกครั้ง แต่ก็ยังคงปิดปากไว้ก่อนชั่วคราว
ดีกว่า

สู่ฮุยยกมือเท้าแก้ม เอียงศีรษะมองนาง ยิ้มจนตาคอโด้ "ข้าก็
ชอบเจ้าในตอนนี้นะมากเช่นกัน"

ในสถานการณ์ที่ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่นนี้ แน่นอนว่า
พวกเขาต่างคาดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้นอย่างกะทันหัน

เฮ้อหลันจื่อยังคงอยู่ในที่ว่าการช่วยจัดการเอกสารที่ระย่นี่น้อยลงเรื่อยๆ รุ่ย หนึ่งตาก็กระตุก หัวใจวูบไหว คิดว่าอาจเป็นเพราะเมื่อคืนนอนหลับไม่สนิท กำลังจะยกมือขึ้นคลึงขมับก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากข้างนอกที่ว่าการและมีเสียงพูดดังขึ้นซ้อนกัน

"ได้เท้ากลับมาแล้ว!"

"ได้เท้าเจ้าเมือง!"

"คารวะได้เท้าเจ้าเมือง!"

นางรีบเรียกขงจื่อไปดู ทว่าไม่รอถึงขงจื่อกลับมาผู้มาเยือนก็นำผู้ติดตามก้าวยาวเข้ามาในที่ว่าการแล้ว

อีกฝ่ายเป็นชายวัยกลางคนหน้าเหลี่ยม อายุราวสี่สิบห้าสิบปี ตัวไม่สูง อาจจะสูงกว่าเฮ้อหลันจื่อเล็กน้อย สวมชุดขุนนางชั้นสี่ระดับเอกลกลางอกเสื้อปักลายห่านป่าดั้นเมฆ ไม่มีความสง่างามเท่าไรนัก แต่บารมีขุนนางกลับฉายชัดยิ่ง

เฮ้อหลันจื่อไม่ต้องเดาก็รู้ว่าคนผู้นี้น่าจะเป็นเหยียนเหลียง เจ้าเมืองสุยหยวนที่ปักพื้นอยู่นอกเมืองตลอดไม่เคยปรากฏตัวให้เห็น

ลู่อู๋โยวได้ยินข่าวก็รู้ดมาอย่างรวดเร็วเช่นกัน

เหยียนเหลียงดูมีมารยาทมากอย่างเห็นได้ชัด หลังจากมองสำรวจลู่อู๋โยวตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วก็เอ่ยว่า "ตัวข้าก่อนหน้านี้นี้สุขภาพไม่ดี ไม่สามารถมาพบเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ได้ รู้สึกละอายใจมาก วันนี้ได้พบเจ้าช่างดูสง่างามจริงๆ"

ปากพูดว่า 'ละอายใจ' แต่น้ำเสียงกลับไม่มีความละอายใจแม้แต่น้อย ...ผู้มาเยือนไม่เป็นมิตร

เป็นจริงดังคาด พุดหักทลายไม่กี่ประโยคเหยียนเหลียงก็พุดถึง

จุดประสงค์ที่มาอย่างชัดเจน

"ถึงแม้งานในที่ว่าก่อนหน้าจะมีผู้ช่วยหลักกับเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ดูแลชั่วคราว แต่เรื่องงานชุดคลองขยายแม่น้ำเป็นเรื่องใหญ่มาก ยังต้องให้ข้ามาดูแลจัดการด้วยตนเอง" เขาสูบบุหรี่เคราแล้วเอ่ยต่อ "ในเมื่อข้าเป็นขุนนางถือตราทางการของเมืองสุยหยวนย่อมต้องรับผิดชอบ จะผลักภาระให้คนอื่นไม่ได้ หลังจากนั้นงานเหล่านี้ไม่ต้องให้เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เหนื่อยใจแล้ว เจ้าเพียงแคดูแลชาวเมืองให้ดีก็พอแน่นอนว่าเรื่องที่ให้สุยหยินของเจ้ามาดูแลจัดการที่ว่าการนี้เป็นการไม่เหมาะสม แต่เห็นแก่ที่เจ้าเพิ่งมาถึงที่นี่ข้าจะไม่ถือสาเอาความ แต่ครั้งหน้าไม่ละเว้น"

ราวกับยังมอบบุญคุณอะไรให้อีกด้วย

เหอหลันจื่อสบตากับสุยฮิวอย่างรวดเร็วปราดหนึ่ง เข้าใจในทันทีถึงความหมายของอีกฝ่าย

เรื่องใหญ่เช่นการชุดขยายแม่น้ำกับการสร้างทำนบนี้ หากทำสำเร็จก็เป็นผลงานที่เพียงพอให้เลื่อนตำแหน่งได้ ดังนั้นอีกฝ่ายมาเพื่อแย่งผลงานแน่นอน ไม่เพียงแค่งแย่งผลงาน ยังคิดจะตัดสุยฮิวออกไปด้วย เป็นเรื่องที่ขาดคุณธรรมไปสักหน่อยจริงๆ

แต่สามารถทำงานในเมืองไ้วที่มีโดยไม่ถามไถ่ถามเช่นนี้ คิดดูก็รู้ได้ว่าอีกฝ่ายมีคุณธรรมจริยธรรมเช่นไร

ผู้ช่วยหลักได้ยั้งกัตกใจเช่นกัน กลั่นกรองคำแล้วเอ่ยว่า "แต่เรื่องนี้เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เป็นคนดำเนินการด้วยตนเอง นี่เกรงว่า..."

"ผู้ช่วยหลักพูดเช่นนี้ไม่ถูก งานชุดคลองขยายแม่น้ำนั้นเดิมทีเป็นงานในหน้าที่ของข้า ก่อนหน้านั้นเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ถือว่าล้ำเส้นทำเกินหน้าที่แล้ว ข้าไม่ได้คิดจะเอาผิด ยังจะให้ข้ามอบรางวัลแก่เขา

อย่างนั้นหรือ"

เฮ้อหลังจื่อรู้สึกทึ่งอย่างยิ่ง แต่เวลานี้นางกับลู่ฮิวยังนับว่าสงบนิ่ง
สบายอารมณ์

ลู่ฮิวถึงขั้นยังมีอารมณ์พูดคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ได้เท่าเจ้าเมือง
พูดมีเหตุผล แต่ไม่รู้ว่าช่วงเวลาก่อนหน้านี้น่าจะไปทำงานอยู่ที่ใด ตอนที่
เอกสารในที่ว่าการกองเป็นภูเขา ท่านไปอยู่ที่ใด"

คำกล่าวนั้นค่อยออกมาโดยไม่เกรงใจอย่างยิ่ง

เหยียนเหลียงพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดทันที แวตาก็ตุตันขึ้นมา
"เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ลู่หมายควมว่าอย่างไร ต่อให้เจ้ามีชื่อเสียงในการสอบ
ยอดเยี่ยม ตอนนี้ข้าก็เป็นผู้บังคับบัญชาของเจ้า ที่ว่าการเมืองสุ่ยหยวน
ก็ไม่ใช่สถานที่ที่เจ้าจะกำราบเลิบบ้านได้!"

คนอื่นไม่รู้กระจ่าง แต่เขารู้ดีว่าชายที่เคยมีหน้าที่หึงผยองตรงหน้าคนนี้
คือคนที่ล่วงเกินสองต่ออย่างร้ายแรงจึงถูกลดตำแหน่งและส่งตัวมาที่นี่ แม้
จะไม่รู้ว่าเหตุใดอีกฝ่ายมาที่นี้ยังต้องหาเรื่องเหนี่ยวใจเหนี่ยวกายอีก เพราะ
ต่อให้พยายามเพียงใดอนาคตก็ไร้ความสดใสแล้ว

เฮ้อหลังจื่อค่อยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "แต่ว่าได้เท่าเจ้าเมือง ที่เขาพูด
ก็เป็นเรื่องจริงมิใช่หรือ"

เหยียนเหลียงกำลังจะเอ่ยปากตำหนิ แต่พอเห็นโฉมหน้าของ
เฮ้อหลังจื่อก็นึกถึงฐานะของนางขึ้นมา จึงพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนลงหลายส่วน

"ที่ข้าทำก็เพราะมีเหตุผล ตอนนี้โนเมื่อข้ากลับมาแล้ว ย่อมต้อง
จัดการงานในที่ว่าการอย่างเต็มที่ พวกเจ้าไม่ต้องพูดอะไรมากแล้ว
ที่ปรึกษาจู่ ไปเก็บตราประทับของข้ากลับมา"

夫君位极人臣后 4
Fu Jun Wei Ji Ren Chen Hou 4

อุบายรักลิขิตเสน่หา 4
เหวี่ยงเหอจิ้งจอก เขียน
เบป็นนาคราช แปล

จำนวน 400 หน้า
ราคา 489 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2568

Published originally under the title of 《夫君位极人臣后》
(Fu Jun Wei Ji Ren Chen Hou) Vol.04
Author © 維和粽子 (Wei He Zong Zi)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3372-2

ภาพประกอบ 桃可可
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาราชวัด อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ณเมืองสุยหยวนจะเป็นถิ่นทຸກกันดาร
แต่ที่แห่งนี้กลับทำให้ **‘เซ่อหลันฉือ’** ได้สัมผัสกับความมีอิสระอย่างแท้จริง
สองสามีภรรยาคนงามคิดจะเสริมสร้างเมืองแห่งนี้ให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้น
แผนการขุดขยายแม่น้ำจึงได้เริ่มต้นดำเนินการ
กว่ายังไม่ทันได้เป็นรูปเป็นร่างเท่าไร กลับเกิดเหตุการณ์ที่ไม่มีใครคาดคิด
เมื่อองค์ชายแห่งแคว้นเป่ย์ต๋ียกกองทัพมาโจมตีเมือง!

‘ลู่อู๋โยว’ ที่เป็นเพียงเจ้าหน้าทีราชทัณฑ์
กลับต้องมารับผิดชอบบัญชาการเพื่อรักษาเมืองแห่งนี้
ถึงเวลาที่เขาจำต้องแสดงฝีมือด้านบู๊ให้ผู้อื่นประจักษ์
นอกเหนือจากการเป็นขุนนางขุนที่เก่งกาจในราชสำนักอย่างที่ผ่านมา!

JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูแลลูกค้าด้วยใจ
โทร. 02-840-4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พกกทรรัก
ISBN 978-616-06-3372-2

9 786160 633722

ราคา 489 บาท